

Teisusis laikysis savo kelio, o tas, kurio rankos švarios, stiprės ir stiprės. /Job 17,9/

2012 m. rugsėjis Vilniaus ev. reformatų parapijos tarybos informacinis leidinys Nr. 9 (123)

Leidžiamas nuo 1998 m. lapkričio mėn. ISSN 2029-512X

Pasimelskime!

Tomis dienomis Jėzus užkopė į kalną melstis. Ten jis praleido visą naktį, meldamasis Dievui. (Luko 6;12)

Budėkite ir melskitės, kad nepatektumėte į pagundą. (Mato 26; 41)

„Pasimelskime!“ Tai kvietimas, kurį, aš norėčiau, kad krikščionys reformatai dažniau sakytų vienas kitam. Deja, šiame dvidešimt pirmajame amžiuje labiau įprasta gauti pakvietimą kartu papietauti ar pažaisiti arba kaip nors kitaip pasilinksinti, o ne kartu pasimelsti.

Šiame „*Reformed Communiqué*“ (Pasaulinės Reformuotų Bažnyčių Unijos – WCRC kas ketvirtį išeinantis reformatų naujienų laikraštis – „V.r.ž“ past.) aš kviečiu – „Pasimelskime.“ Malda yra krikščionies gyvenimo ir veiklos pagrindas. Malda buvo labai svarbi žemiškajame mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus gyvenime. Evangelijose gausu pavyzdžių, kaip Jėzus pasišalina kuriam tai laikui pasimelsti. Taip pat Jis nuolat liepia savo sekėjams budėti ir melstis.

Kai kuriems pasimeldimo vieną valandą kartu su kitais bažnyčioje sekmadienio ryte pakanka. Jie jaučiasi lyg būtų atlikę savo pareigą, ir jie gali ramiai sau leisti laukti kito sekmadienio, kol vėl pasimels. Kitiems malda yra tokia veikla, kurios jie imasi tik kai atsiranda

koks nors poreikis ar kai iškyla pavojus, ir tada jau laikas pateikti Dievui „pirkinių sąrašą“, ką reikia daryti. Dar kitiems malda reiškia turėti teisingą tikėjimo formulę, kad galėtų nurodyti Dievui kaip Jis turi išpildyti jų norus.

Pateikdamas kvietimą pasimelsti, aš norėčiau, kad mes pamąstytumėme, ką malda reikė mūsų Viešpačiui Jėzui. Maldos laiko nepsprendė nei kokie nors poreikiai, nei noras parodyti teisingas formules, kaip nurodyti Dievui. Tai buvo galimybė pabendrauti su Dievu. Ir todėl malda gimdavo natūraliai bei dažnai. Nuolatinis bendravimas su Dievu yra ir svarbus ženklas noro gyventi pagal Dievo valią. Tada pagundos turi mažiau galios. Ne nuostabu, kad Jėzus ragino savo sekėjus budėti ir melstis.

Mylėdamas mus, Dievas pakvietė mus būti didelės šeimos, kurioje mūsų Viešpats Jėzus yra vadovas, dalimi. Todėl laikas mums atnaujinti savo įsipareigojimą nuolat melstis – tiek mums patiems, tiek savo šeimoje, tarp draugų ir kur bebūtumėme. Priklausymas Dievo šeimai sukelia norą pasikalbėti su Dievu.

Melskimės ir meldamiesi dėkokime už pasaulinę reformuotų bažnyčių bendriją bei galimybę, kurią Dievas mums suteikė, kad dirbtume dėl krikščionių vienybės ir pokyčių mūsų sulaužytame pasaulyje. Melskimės už seseris ir brolius Sirijoje bei kitose vietose, kur jie kenčia nuo įvairių iššūkių. Melskimės, kad tie, kurie tapo neteisingumo aukomis, galėtų gauti Dievo išlaisvinimą. Melskimės, kad galėtume išlikti ištikimi Dievui savo misijoje, kuriai esame pašaukti.

Ir kai meldžiamės, nepamirškime, kad malda yra dvipusis bendravimas. Mums reikia padaryti pauzę, kad išgirstume Dievą. Faktiškai Dievas, atsiliepdamas į malda, gali paraginti jus imtis veiksmų atlikti tai, dėl ko jūs meldžiatės. Taigi, pasimelskime!

Setri Nyomi
Pasaulinės Reformuotų Bažnyčių
Unijos (WCRC) generalinis
sekretorius

www.wcrc.ch

Iš anglų kalbos išvertė
dr. Povilas Jašinskas

2012 metai paskelbti KUNIGAİKŠČIŲ RADVILŲ minėjimo metais

Dubingiuose istorija susilieja su dabartimi

Ev. reformatams jau tapo gražia tradicija, prasidėjus rudeniiui, susirinkti Dubingiuose. Rugsėjo 8 dieną reformatai iš Vilniaus, Panevėžio, Šiaulių ir Kauno parapijų susirinko į paskutinę šių metų kapinių šventę Dubingiuose. Ja paminėti kunigaikščiai Radvilos. 2009 m. rugsėjo 5 d. Dubingių buvusios evangelikų reformatų bažnyčios kriptoje atgule didikų Radvilų palaikai. Šiose perlaidojimo iškilmėse dalyvavo gausus evangelikų reformatų būrys iš visos Lietuvos, svečiai iš Lenkijos, Vokietijos, Prancūzijos, Švedijos, JAV broliškų bažnyčių. Po metų reformatai vėl rinkosi į pamaldas prie Dubingių evangelikų reformatų bažnyčios kriptos paminėti Lietuvos didikų Radvilų atminimo ir tai tapo tradicija.

Šių metų Radvilų minėjimo pamaldas laikė gen. superintendentas kun. Tomas Šernas ir Vilniaus parapijos klebonas kun. Raimondas Stankevičius. Pamaldos prasidėjo šiais gen. superintendente T. Šerno žodžiais: „Šioje ypatingoje vietoje, kur istorija susilieja su dabartimi,

yra gera vieta patikrinti, kokie mes esame krikščionys, kokie esame reformatai. Savo kasdienybėje turime gyventi su Dievo Žodžiu. Ką bedarytume, turime prisiminti didžiausias šaknis, kurios kyla iš Dievo Žodžio ir ateina per Reformaciją, per didžiuosius Radvilas“.

Dažnam reformatui Dubingiai yra ne vien tik kvapą gniaužiantis piliakalnis, bet ir įstabi vieta, kurioje gyvena ir meldėsi mūsų tikėjimo broliai ir seserys.

„Šiandien susirinkome į paskutinę šiais metais ev. reformatų kapinių šventę. Jau tapo gražia tradicija kasmet mums visiems atvykti į Dubingius ir prisiminti didžius valstybės vyrus ir moteris – mūsų tikėjimo brolius ir seseris, faktinius Lietuvos valdovus didikus Radvilas. Minime juos, tačiau nepamirštame ir tų kitų, kurie yra palaidoti šiame piliakalnyje. Minime kiekvieną dorą Viešpaties amžinybėn iškeliavusį tikėjimo brolių ir seserį. Viešpaties akyse svarbiausi ne žemiški žygiai, turtai, ne jų kiekis, bet tikėjimo tyrumas. Šiandien pirmiausia minime

didikus Radvilas, kurie daugumos sąmonėje tapatinami su didžiausiais dvarais, begalę turtų, karo žygiais. Tačiau norėčiau pabrėžti žymiai svarbesnes Radvilų vertybes. Tai yra tikėjimo tvirtumas ir dvasios stiprybė. Savo gyvenime jie vadovavosi Dievo Žodžiu. Taip jie tapo didžiu pavyzdžiu kiekvieno doro reformato širdyje“, – sakė Vilniaus parapijos klebonas kun. R. Stankevičius.

Piliakalnyje ilsisi ne tik didikai Radvilos, bet ir apie 200 kitų žmonių palaikų, rastų archeologinių tyrimų metu. Šventėje taip pat dalyvavo Vilniaus universiteto archeologai istorikai prof. habil. dr. Albinas Kuncevičius ir doc. dr. Rimvydas Laužikas bei antropologas prof. habil. dr. Rimantas Jankauskas. Specialistai visus susirinkusius pakvietė į šiais metais liepos 6 dieną duris atvėrusį Radvilų rūmų muziejų. Archeologai papasakojo su kokiais iššūkiais jiems teko susidurti atliekant archeologinius tyrinėjimus, ką pavyko surasti. Radvilų rūmuose po slaptų vedybų gyveno viena gražiausių to meto Europos moterų

*Pamaldas Dubingiuose laiko gen. superint. kun. T. Šernas
ir kun. R. Stankevičius*

Barbora Radvilaitė, siuntusi ilgesio kupinus laiškus savo mylimam vyrui karaliui Žygimantui Augustui.

Joks reformatų susitikimas neįsivaizduojamas be Agapės. Pabendrauti prie arbatos ir suneštinių vaišių reformatai ir svečiai persikėlė į Asvejos regioninio parko direkcijos patalpas – buvusią Dubingių karčėmą. Taip pat nepamirštas buvo ir Radvilų ažuolynas, kurį 2011 metų pavasarį reformatai pasodino. Ne vienas ten apsilankęs stebėjosi, kokie dailūs ir tvirti užaugo medeliai, kuriems lemta ilgus amžius garsinti didikų Radvilų vardą.

Viktorija Liauškaitė

Pasivaikščiojimas po Vilnių, ieškant protestantizmo pėdsakų

Rugsėjo 22 d. istorikas, politologijos magistrantas Rolandas Vytautas Lingys reformatams ir kitiems smalsiems vilniečiams padovanojo pažintinį pasivaikščiojimą „Protestantizmo dvasia Vilniuje“.

Ekskursija prasidėjo nuo Šv. Onos bažnyčios, kurioje jau 1518 metais (po metų, kai Martynas Liuteris paskelbė savo 95 tezes) bernardinų vienuolis pamokslavo apie Reformaciją ir kur, gal būt 1541 m., sakė pamokslus pirmasis Lietuvos protestantas Abraomas Kulvietis. Priešais šią bažnyčią, manoma, buvo pastatyta ir pirmoji medinė liuteronų bažnytelė.

Pasiklausę pasakojimo apie žymiausią XVI a. reformatų teologą ir mąstytoją Andrių Volaną jo vardu pavadintos gatvės aikštelėje šalia Švietimo ministerijos, ekskursantai patraukė į Vilniaus senamiestį: stabtelėjo buv. Universiteto Botanikos sodo kiemelyje, kur 1574 m. kunigaikščio Mikalojaus Radvilos Rudojo rūpesčiu buvo pastatyta viena iš pirmųjų reformatų bažnyčių Vilniuje, ją sudeginus, gavus karaliaus Stepono Batoro privilegiją, 1581 m. reformatai įsikūrė dab. Volano gatvėje, prie Hornostajų rūmų, po pogromų (1591, 1611, 1639 metais) persikėlė į dab. Pylimo gatvę, į už miesto sienos buvusias reformatų kapines. Bet ir čia ramybės nebuvo: 1682 m. balandžio 2 d. rytą jėzuitų

mokiniai ir suerzinta minia užpuolė reformatų bažnyčią ir kitus jai priklausančius pastatus: pasigrobė varpus, kryžių, indus, dokumentus, išdą, nuvertė nuo kapų antkapius ir kryžius, ištraukė iš kapų mirusiuosius, juos apiplėšė, tyčiojosi, daužė akmenimis ir galiausiai sumetė į laužą. Po šio sugriovimo vėl toje pat vietoje apie 1685 m. buvo pastatyta jau tik medinė reformatų bažnyčia, išstovėjusi apie 150 metų, kol dėl senumo buvo apleista, pastačius 1835 metais kitoje gatvės pusėje naują, gražią,

mūrinę bažnyčią, stovincią ir dabar. Gaila, bet ekskursantai negalėjo patekti į reformatų bažnyčios vidų, nes dabartiniai jos valdytojai neatrakino durų... Nepateko vilniečiai ir į Vilniaus liuteronų bažnyčią, nes joje vyko vestuvių ceremonija. Teko pasitenkinti vaizdžiu gido Rolando pasakojimu apie bažnyčių architektūrą ir jas projektavusius architektus: reformatų – Karolį Podčasinskį bei liuteronų – Joną Kristupą Glaubicą.

„V.r.ž.“inf.

Vilniaus evangelikų reformatų bažnyčios vidus

Po vasaros pertraukos vėl dirba teismai

Ruduo sugrąžino poilsiautojus į miestus, vaikus ir studentus į mokyklas, o mūsų Bažnyčios advokatus ir atstovus – į teismo sales. Daugelis jau primiršo 2011 metų birželio įvykius Biržuose bei per juos išparceliuotą Lietuvos evangelikų reformatų nekilnojamojį turtą Vilniuje. Vasarą įvykę pirmieji parengiamieji teismo posėdžiai bylose, teismai Biržuose ir Vilniuje priėmė Bažnyčiai palankius sprendimus dėl išparceliuoto turto laikino arešto, kol vyks teismai. Buvo ramiau atsipūsta, pasibaigė Biržų ev. reformatų bažnyčioje paromis trukę budėjimai, įtampa atslūgo. Nors reformatų nuosavybėje beliko tik bažnyčių pastatai bei viena kita klebonija, jų likimas taip pat nėra aiškus. Grėsmė, jog galima ir šių vienaip ar kitaip netekti, nėra pašalinta. Vilniaus apygardos prokuratūroje pradėta baudžiamoji byla tęsiama. Įtarimai dėl stambaus turto grobstymo pareikšti buvusiam reformatų diakonui Algimantui Kvedaravičiui bei jo bendrininkui Jakovui Strokanovui. Įtariamųjų asmenų butuose buvo atliktos kratos, vienas iš įtariamųjų – Jakovas Strokanovas buvo kuriam laikui teismo nutarimu sulaukytas.

2012 metų vasaros pradžioje, be kitų smulkesnių teisinių procesų, Vilniaus apygardos teisme buvo pradėtos nagrinėti dvi bylos, kuriose toliau yra sprendžiamas Lietuvos evangelikų reformatų neteisėto atstovavimo bei jo metu neteisėtai įgytų Bažnyčios pastatų – nekilnojamo turto klausimas.

Vilniaus apygardos teisme byloje, kur ieškovas yra Lietuvos evangelikų reformatų Sinodas

(toliau – Sinodas), atstovaujamas juridinio asmens Lietuvos evangelikų reformatų bažnyčios – *Unitas Lithuaniae* – Sinodo (toliau LERB-UL-S), pateikė ieškinį teismui, kuriame keliamas juridinio asmens Lietuvos evangelikų reformatų bažnyčios Sinodo kolegijos (toliau – LERBSK) atstovavimo teisėtumas bei neteisėtai šio juridinio asmens disponuojami bažnyčių pastatai. Bylą nagrinėja teisėjas Henrichas Jeglinskis. Antras ieškinys, vėlgi Sinodui atstovaujančio juridinio asmens LERB-UL-S vardu, pateiktas dėl neteisėtai perleisto nekilnojamojo turto Vilniuje. Jame atsakovais dalyvauja ne tik juridinis asmuo LERBSK, bet ir visi už nesuvalkiamai mažas kainas ar pagal dovanojimo sutartis bažnytinį turtą įsigiję fiziniai asmenys, kurių yra net devyniolika. Šią bylą nagrinėja teisėja Aldona Tilindienė. Pirmieji abiejų teismo posėdžių svarstymai prasidėjo 2012 metų birželio pradžioje ir buvo atidėti LERBSK atstovaujančių asmenų – Algimanto Kvedaravičiaus ir Dalios Liaukevičienės – prašymais. Šie prašymai buvo motyvuoti tuo, jog atsakovai neturi jiems atstovaujančių advokatų dėl pastarųjų interesų supainiojimo dalyvaujant turto perleidimo sandoriuose. Teismai bylas atidėjo iki 2012 m. rugsėjo pradžios. Vilniaus apygardos teismas dar birželio mėnesį byloje dėl LERBSK atstovavimo įpareigojo atsakovą (LERBSK) pateikti reikiamus dokumentus, liudijančius juridinio asmens teisėtą LERBSK registraciją, sykiu priminė, jog iki minėto laikotarpio iš atsakovų nebuvo sulaukta jokio atsiliepimo ir davė dar laiko jį paruošti.

Rugsėjo 10 dieną Vilniaus apygardos teisme (teisėjas H. Jeglinskis) įvyko antrasis posėdis. Jame

dalyvavo ieškovo atstovas Lietuvos evangelikų reformatų vicesuperintendentas kun. Rimas Mikalauskas, ieškovo advokatas Tadas Kelpšas, trečiųjų suinteresuotų asmenų: Panevėžio ev. reformatų parapijos atstovas (šios parapijos administratorius kun. R. Stankevičius) bei Klaipėdos ev. reformatų parapijai atstovavo taip pat advokatas T. Kelpšas. Trečiuoju suinteresuotu asmeniu dalyvavo Lietuvos Respublikos Teisingumo ministerijos atstovai, kurie teismui pateikė savo atsiliepimą. Atsakovui (LERBSK) atstovavo A. Kvedaravičius bei advokatas Egidijus Losis, kartu su jais posėdį stebėjo iš atsakovo pusės D. Liaukevičienė. Tesimo posėdžiai nėra uždari, todėl juose gali dalyvauti ir dalyvauja visi besidomintys šiomis bylomis.

Posėdyje A. Kvedaravičius pateikė atsakovo atsiliepimą (tripliką) ir nemažą šūsnį (beveik 200 lapų) dokumentų. Be to atsakovo advokatas kreipėsi į teismą su prašymu iškviesti liudytojais Rimantą Jankūną bei Robertą Jakubėną, kurie 1995-2001 metais buvo susiję su atsakovo veikimu. Pirminiais duomenimis atsakovo pateiktuose dokumentuose nebuvo tų dokumentų, kurie atsakytų į teismo įpareigojimus.

Ieškovas (LERB-*Unitas Lithuaniae* Sinodas) paprašė teismo atidėti posėdį, kad galėtų išsamiai susipažinti su pateiktais dokumentais, ir pareiškė, kad neprieštarauja liudytojų iškvietimui ateityje. Teismas atsižvelgė į prašymą ir atidėjo teismo posėdį bei skyrė laiko – porą savaitių išsakytiems prašymams teismui paruošti raštu. Kitas teismo posėdis numatytas 2012 m. lapkričio 8 dieną.

Kėdainiuose skambėjo Mažvydo giesmės

Rugsėjo 14-23 d. Lietuvoje paskelbtos Europos paveldo dienomis. Jas rengia Kultūros paveldo departamentas prie Kultūros ministerijos, miestų ir rajonų savivaldybės. 2012 metais Europos paveldo dienų Lietuvoje tema: „Genius loci. Vietos dvasia“. Ja siekiama atkreipti dėmesį į tai, kas sukuria savitą miesto aurą – išskirtinę vietos dvasią.

Džiugu, kad Kėdainių savivaldybė kartu su evangelikų reformatų bendruomene taip pat prisijungė prie šio renginių ciklo. Rugsėjo 16 d. kėdainiečiai gausiai rinkosi į miesto centre esančią evangelikų reformatų bažnyčią.

Pasak kun. Raimondo Stankevičiaus, išsipildė Biblijoje parašyti Jėzaus žodžiai: „jei šitie tylės, akmenys šauks“ (Lk 19,40). Turtinga Kėdainių ev. reformatų bažnyčios istorija tarsi atgijo ir prisikėlė vienam sekmadieniui. Kaip ir prieš šimtmetį, žmonės rinkosi į bažnyčią, klausėsi Dievo Žodžio iš senosios Biblijos, kartu meldėsi ir giedojo senąsias reformatų giesmes.

Vilniaus ev. reformatų choras „Giesmė“ pakylėjo širdis pirmosios spausdintos lietuviškos knygos autoriaus M. Mažvydo giesmėmis. Po pamaldų miestiečiai turėjo galimybę susipažinti su šių dienų evangelikų reformatų bendruomene, kurią pristatė Lietuvos evangelikų reformatų Konsistorijos prezidentas, kuratorius dr. M. Mikalajūnas, taip pat su Dubingių piliavietės istorija ir jos archeologiniais radiniais supažindino prof. dr. A. Kuncevičius, unikalų škotų Arnetų namą, menanti reformatų istorinę dvasią Kėdainiuose, pristatė Kėdainių krašto muziejaus istorikas V. Banys.

Daugeliui kėdainiečių šis renginys tapo pirmąją pažintimi su evangelikų reformatų bendruomene, todėl bažnyčia, miestiečių atmintyje išlikusi kaip sandėlis, sporto, koncertų salė ar tiesiog muziejus, šios gražios iniciatyvos dėka, tikimės, ir vėl taps žinoma kaip Dievo namų ir Jo surinkimo vieta.

Chorų festivalis GRAIFSVALDE

Chorų festivalis „Dreiklang 2012“, įvykęs rugpjūčio 24–26 dienomis Graifsvalde, buvo pirmoji didelė Vokietijos Šiaurės bažnyčios (Nordkirche) suorganizuota chorinės muzikos šventė. Šiaurės bažnyčia pasivadino prieš šių metų Sekmines susivienijusios Šiaurės Elbės, Meklenburgo ir Priešakinės Pomeranijos žemių evangelikų bažnyčios. Šventėje dalyvavo per 3000 dainininkų iš maždaug 100 šiaurinės Vokietijos chorų, taip pat svečių chorai iš kaimyninių Baltijos jūros kraštų – Lenkijos, Lietuvos, Latvijos, Estijos ir Švedijos. Vasarą ištuštėjęs Graifsvaldas – universitetinis ir Hanzos miestas – tomis dienomis aiškiai pagyvėjo: jo bažnyčiose, koncertų salėse, aikštėse,

uose skambėjo neįprastai daug muzikos.

Lietuvai šventėje atstovavo jau nebe pirmą kartą susijungiantis ir Lietuvos evangeliškosios bažnytinės muzikos sandraugos (LEBMS) palaimintas kolektyvas, kuri sudarė du Vilniaus chorai: evangelikų reformatų „Giesmė“ su Pagirių choro grupe (vadovė J. Pamarnackienė) ir evangelikų liuteronų bažnyčios (vadovė A. Saldukienė) – iš viso arti 30 žmonių.

Po daugiau nei parą trukusios kelionės, penktadienio vakarą vos ne tiesiai iš autobuso nuvykome į šventės atidarymo koncertą miesto Šv. Mikalojaus katedroje. Felikso Mendelssohno Bartholdy oratoriją „Elijas“ atliko Hamburgo

Šv. Mykolo choras su simfoniniu orkestru, Šverino katedros choras, Graifsvaldo katedros choras ir Gdansko (Danzig) filharmonijos solistai, dirigavo Christoph Schöener. Renginys ir reginys didingas: didžiulė katedra pilnutėlė prisodinta šventės dalyvių, o apsidėje, po neįtikėtinai aukštai sumontuotais vargonais, įrengta scena – pilnutėlė atlikėjų. Didžiulis, su pertrauka atliekamas kūrinys neprailgo, nes organizatoriai pasirūpino klausytojus padaryti... dalyviais: abeiose koncerto dalyse buvo po vieną chorą, kurį, iš anksto pasimokę, giedojo visi klausytojai.

Šeštadienį dvidešimtyje miesto vietų vyko chorinės muzikos seminarai įvairiausiomis temomis:

Choristai klaidžioja po miestą

ankstyvojo baroko Baltijos chorinė muzika, estų šiuolaikinė chorinė muzika, gospelas, skandinavų chorinė muzika, chorinės improvizacijos, dvigubi chorai ir t. t. Mūsų choristai patys pasirinko temas ir pabiro po seminarus, kuriuos vedė patyrę chorvedžiai. Per 1,5–2 valandas parengti kūriniai po pietų buvo giedami senamiesčio bažnyčiose. Vėlai vakare, po vakarinių pamaldų vyko bene pagrindinis festivalio renginys – „Chorų naktis“. Mūsų choras su daugeliu kitų kolektyvų koncertavo Šv. Marijos bažnyčioje. Vietiniai šiaurinės Vokietijos chorai giedojo įvairių laikotarpių kompozitorių, daugiausia vokiečių, kūrinius, nors krito į akis, kad čia pakankamai žinomas ir mėgstamas estų kompozitorius Urmas Sisask (g. 1960) – jo kūrinių buvo gal 3 chorų repertuare.

Lietuvos ir Estijos chorų pasirodymai buvo lyg gaivaus vėjo gūsis pakankamai nuobodžiose vietinių chorų programose. Kaip rašė klasikai, „...mes nesiėmėme mokyti vokiečių, kaip giedoti Bachą...“ ir parengėme lietuvių kompozitorių programą: M. Mažvydo „Gyvenimą tas turės“, V. Jakubėno „Tyloj Tu švenčiamasis“, V. Banaičio „Gerą kovą išlaikiau“, M. Genio „Valio, valio!“ ir J. Naujalio „Lietuva brangi“. Vokiečio ausiai lietuviški sąskambiai greičiausiai nebuvo girdėti, tačiau, atrodo,

paliko išpūdį, nes susilaukėme intensyvių plojimų.

Vakaro viršūne tapo Talino Senamiesčio gimnazijos kamerinio choro pasirodymas. Tautiniais rūbais apsirengę moksleiviai giedojo vien savo nacionalinę muziką: Ester Mägi (g. 1922), Urmas Sisask (g. 1960) ir Pärt Uusberg (g. 1986) kūrinius. Pasisekimas buvo didžiulis, choras buvo iškviestas į sceną dar kartą...

Koncertas baigėsi jau po 11 val. vakaro. Grįždami į autobusą, užsukome į Šv. Mikalojaus katedrą, kur taip pat vyko „Chorų nakties“ koncertas. Ir pačiu laiku: pusę dvylikos čia prasidėjo išpūdinga Taizė naktinė malda su giesmėmis.

Sekmadienio ryte chorų šventės dalyviai išsivažinėjo po Graifsvaldo apylinkių bažnyčias dalyvauti pamaldose. Mūsų ir lenkų chorai išvyko į Gristow'o kaimo evangelikų bažnyčią už keliolikos kilometrų nuo miesto, prie jūros. Bažnyčioje sugiedojome M. Mažvydo „Gyvenimą tas turės“. Pasirodo, šios bažnyčios chore gieda ir mūsų gidė – vietinė lietuvaitė Roma. Po pamaldų prie vargonų prisėdo mūsų tenoras Aleksandras Isakovas, ir instrumentas sužėrėjo naujomis spalvomis... Prisistatė kunigė Christa D. Hunzinger, kurią buvome susitikę prieš kelis metus Žeimelyje, Giesmių šventėje.

Po pietų iš senamiesčio baž-

nyčių choristų kolonos pajudėjo į miesto turgaus aikštę, kur buvo atliekama kompozitoriaus Uwe Steinmetz džiazo kantata „Dievas yra dabar“, po kurios šventės organizatoriai paskelbė apie festivalio uždarymą ir palinkėjo visiems laimingos kelionės namo.

Baigiamasis šventės akordas buvo žymaus Eric Ericson kamerinio choro iš Stokholmo koncertas „From Bach to Bäck and back“ Šv. Mikalojaus katedroje – ji vėl buvo pilnutėlė... Šis pasaulyje gerai žinomas kolektyvas yra buvęs ir Lietuvoje.

Festivalyje mūsų tenoras Aleksandras Isakovas nepraleido nė vienos progos susipažinti su vietiniais vargonininkais, prieiti prie vargonų ir net pabandyti jais pagroti. Kai kur tai pavyko. Reikia tikėtis, kad Aleksandro užmezgti profesionalūs kontaktai suteiks jam galimybių daugiau pakoncertuoti Vokietijoje ir taip garsinti Lietuvos vardą.

Pirmadienio rytą pajudėjom namo. Pakeliui kelioms valandoms sustojom Berlyno centre, kur kai kurie choristai spėjo netgi aplankyti porą muziejų, kai kas – bent jau bažnyčias.

Šventę primins storas giesmių sąsiuvinis, leisiantis papildyti mūsų chorų repertuarą.

Dr. Vidūnas Ramša
Dalios Urbanaitės nuotraukos

Dar apie konkursą „Biržų daina“

Šią vasarą Biržuose skelbtame konkurse „Biržų daina“ dalyvavo ne tik vilnietis Alfredas Naktinis, bet ir biržietė jo sesuo, buvusi mokytoja Kotryna Naktinytė. Supažindiname skaitytojus su jos konkursui pasiūlyta daina, kuriai muziką parašė Romas Mažėtis, o padainavo broliai Alfredas ir Jonas Naktiniai, akompanuojant Neringai Prascevičienei.

PRIE ŠIRVĖNOS

Muzika Romo Mažėčio, eilės Kotrynos Naktinytės

Biržai – mūs brangi gimtinė,
Sraunūs vingiai Apaščios,
Radvilų pilis boluoja
Prie gražuolės Širvėnos.
Tyliai Agluona banguoja,
Supa valteles ramiai.
Laukuose javai linguoja,
Kvepia duona ir žiedais.

Priedainis:

Ženk, biržietei, vis į priekį
Su darbais ir su daina.
Tegu skamba Biržų vardas
Ir Tėvynė Lietuva.

Ežerai ir ežerėliai
Spindi, žėri lyg dangus,
O giria ir Nemunėlis –
Žmogui poilsis gairus.
Čia gimtajame kampely
Širdys plaka taip lengvai.
Noris kilti ir skrajoti
Kaip padangių vyturiai.

Priedainis:

Ženk, biržietei, vis į priekį
Su darbais ir su daina.
Tegu skamba Biržų vardas
Ir Tėvynė Lietuva.

Sekmininkų judėjimas Lietuvoje mini 100 metų jubiliejų

Šiais metais sekmininkų judėjimas Lietuvoje švenčia 100 metų jubiliejų. Šventiniai renginiai prasidėjo gegužės mėnesį Biržuose, kur Biržų evangelinio tikėjimo krikščionių bendruomenė minėjo savąjį pirmąjį šimtmetį, ir tęsėsi Vilniuje, kur kartu su draugais š.m. rugsėjo 29 d. šį jubiliejų minėjo Lietuvos evangelinio tikėjimo krikščionių sąjunga.

Dangiškojo Tėvo pažado žinia – Šventosios Dvasios išliejimas su kalbų dovana bei galybe skelbti Evangeliją – Lietuvą pasiekė pirmąjį dvidešimtojo amžiaus dešimtmetį.

1912 m. įkuriama Biržų evangelikų krikščionių drauguomenė – pirmoji sekmininkų bažnyčia Lietuvoje. Apie 1922 metus susiformuoja sekmininkų būrelis Vilniuje.

1930 m. rugpjūčio 25 d. Lietuvos Respublikos Švietimo ministras leido Biržų EKD vadovui Petriui Viederiui laikinai vesti ir tvarkyti metrikaciją.

1931 m. gruodžio 3 d. keičiamas pavadinimas vietoj žodžio Biržų įrašoma Lietuvos evangelikų krikščionių drauguomenė.

Nuo 1935 m. leidžiamas mėnesinis laikraštis „Evangelijos šviesa“.

1940 metais Lietuvai atgavus Vilniaus kraštą Vilniaus Evangelikų krikščionių parapija sausio 16 d. tampa Lietuvos evangelinio tikėjimo krikščionių draugijos nare.

1989 m. rugsėjį, prasidėjus tautos atgimimui, sekmininkų bendruomenės pasitraukė iš TSRS Evangelikų krikščionių baptistų sąjungos ir rugpjūtį buvo išrinkta Lietuvos ETK presbiterių taryba ir vyriausiuoju presbiteriu išrinktas Ivanas Panko. 1991 m. įregistruota Lietuvos Evangelinio tikėjimo krikščionių sąjunga (LETKS).

Pirmasis sekmininkų pastorius Petras Viederis

LETKS priklauso Europos sekmininkų bendrijai (*Pentecostal European Fellowship*), Pasaulinei sekmininkų bendrijai (*Pentecostal World Fellowship*) ir Tarptautinei evangelinio tikėjimo krikščionių asamblėjai (*International Assembly of Christians of Evangelical Faith*), bei yra Pasaulinės Dievo asamblėjų sekmininkų bendrijos (*World Pentecostal Assemblies of God Fellowship*) asocijuota narė.

Minėdami Sekmininkų judėjimo Lietuvoje šimtmetį norime priminti tiek sau, tiek naujai tikinčiųjų kartai pirmojo Lietuvos sekmininkų bendruomenės pastoriaus Petro Viederio I-ojo paskutinius žodžius: Eikite ir tarnaukite Viešpačiui. Šie žodžiai yra 2012 metais Biržų evangelinio tikėjimo krikščionių bendruomenės išleistos istorinės knygos bei sekmininkų judėjimo Lietuvoje 100 metų jubiliejinių renginių moto.

Gita Navickaitė
Sutrupinta iš www.btz.lt

AL AUS BAŽNYČIA

arba Čekijoje mažėja tikinčiųjų, bet valstybė vis daugiau ir daugiau moka kunigams

Čekija, kuri priklauso prie mažiausiai pamaldžių pasaulio šalių, nuo 1989 m. nereglamentuoja dvasininkų skaičiaus. Dvasininkų ir kunigų atlyginimai nustatomi pagal vyriausybės reglamentuojamas taisykles ir yra žemesni nei vidutinis darbo užmokestis, tačiau septyniolikai registruotų bažnyčių ir religinių bendruomenių valstybė nereguliuoja, kiek dvasininkų galima turėti.

Dvasininkų skaičius auga nepriklausomai nuo realybės ir tikinčiųjų skaičiaus sumažėjimo. 2001 metais bažnyčios ir religinės bendruomenės turėjo apie 3,2 mln. tikinčiųjų, kurių sielomis rūpinosi 3480 pastorių, kunigų ir vyskupų. Valstybė Bažnyčioms skyrė 731 mln. Čekijos kronų (29 mln. Eurų) tarnystės užmokesčiui.

Po dešimties metų situacija radikaliai pasikeitė.

Pagal 2011 metų surašymo duomenis, bažnyčios ir religinės bendruomenės užregistravo tik 1,460 mln. tikinčiųjų, t. y. mažiau nei pusę. Valstybė skyrė 4869 dvasininkams 1,4 mlrd. Čekijos kronų (55 mln. Eurų).

Daugiausia tikinčiųjų mažėja didelėse tradicinėse Bažnyčiose. Prieš vienuolika metų Romos katalikams priklausė apie 2,7 mln. žmonių, bet dešimtmečiu vėliau – tik 1,1 mln. tikinčiųjų. Kunigų skaičius per tą patį laikotarpį padidėjo nuo 2462 iki 3191. Vienam dvasininkui tenka 19 parapijiečių.

Panaši situacija yra ir evangelikose Čekų Brolių bei Čekų Husitų Bažnyčiose. Evangelikų kunigų skaičius nepadidėjo, buvo ir tebėra apie 250 dvasininkų, tačiau evangelikose bažnyčiose žymiai sumažėjo tikinčiųjų: nuo buvusių 117 000 iki 51 000 žmonių per dešimt metų.

Mažesnėse Bažnyčiose tikinčiųjų skaičius šiek tiek auga, bet dar labiau auga dvasininkų skaičius. Pvz.: Naujojoje Apaštalo Bažnyčia šiuo metu turi 183 kunigus, kurie rūpinasi 4 900 maldininkų, prieš dešimtmetį buvo 90 dvasininkų ir 4600 tikinčiųjų. Paskaičiavus tampa aišku, kad Naujojoje Apaštalo Bažnyčioje vienas dvasininkas rūpinasi 27 tikinčiais, kai tuo tarpu vidutinis Romos katalikų tikėjimo kunigas – 345. Dar daugiau dėmesio skiriama tikintiesiems Moravijos Bažnyčioje (Jednota bratrská). Čia 2,1 tūkst. savo tikinčiųjų rūpinasi 112 kunigų, t. y. vienam dvasininkui tenka 19 sielų.

Dvasininkų skaičius nereglamentuojamas pagal galiojantį 1949 metais priimtą įstatymą, kuriuo komunistinis režimas „kompensavo“, siekdamas užtikrinti Bažnyčioms finansavimą, atėmus iš jų nekilnojamojį turimą.

Kultūros ministras Jiří Besser pažadėjo „užšaldyti“ Bažnyčioms finansinę paramą 2010 metų lygiu.

Šiandien iš valstybės biudžeto 17 Bažnyčių išmokama 1,4 milijardo Čekijos kronų (55 mln. Eurų) per metus. Pagal susitarimą, kuris remiasi restitucijos įstatymu, Bažnyčios gaus esamame lygyje finansavimą dar trejus metus, o po to keturiolika metų mokėjimas bus mažinamas po penkis procentais kasmet iki parama bus nutraukta.

Dvasininkas gauna vidutiniškai apie 16 800 Čekijos kronų (668 Eurai) per mėnesį, vidutinis darbo užmokestis Čekijoje yra apie 24 320 Čekijos kronų (967 Eurai).

Alaus bažnyčia

Čekijoje galioja tokia tvarka, kad, jei kuri nors Bažnyčia yra įregistruota daugiau nei dešimt metų ir turi daugiau nei dešimt tūkstančių narių, įgyja teisę į finansinę paramą.

Šiandien yra 32 registruotos Bažnyčios. Keturios iš jų – Pastarųjų Dienų Šventųjų bažnyčia, Krikščionių bažnyčia, Jehovos liudytojai ir Naujoji apaštalo bažnyčia – yra registruotos per dešimt metų. Bet tik Jehovos liudytojai turi per 20 tūkst. pasekėjų, tačiau jie patys dėl ideologinių priežasčių atsisako prašyti paramos iš valstybės.

Šiais ir ateinančiais metais pasieks dešimties metų egzistavimo limitą ir kitos Bažnyčios, pvz.: Hare Krišna, induizmo ar islamistų judėjimai, bet yra abejonių, kad surinks dešimt tūkstančių parašų, nes pagal naujausius visuotinio surašymo duomenis tik keletas tūkstančių pasekėjų priklauso šiems judėjimams.

Tapti oficialia Bažnyčia kiekvienais metais trokšta keletas bendruomenių. Dažnai visai netikėtai. Pernai metais pateikė pareiškimą užregistruoti bendrija, propaguojanti mintį, kad Dievas sukūrė žmogų, nes neturėjo su kuo išgerti alaus. Ši grupuotė nori užregistruoti Alaus Bažnyčia.

Kultūros ministerija nusiuntė prašymą ekspertams įvertinti ir, jei bus pripažinta, kad jų ketinimai neturi procedūrinių ir esminių trūkumų sukurti pirmąją valstybės patvirtintą Alaus Bažnyčia, tai tokia ir taps Čekijos Respublikoje. Pasaulyje jau egzistuoja keletas Alaus Bažnyčių, vienas pavyzdžių – 1998 metais Sietle įkurta Alaus Bažnyčia.

Pagal Čekijos spaudą parengė
katechetė Gitana Gasiūnaitė
Demčenkova

ZANĖ KUTRAITĖ VALIONIENĖ

1917 03 26 – 2012 09 18

Rugsėjo 18 d. ši pasaulį paliko mūsų parapijietė Zanė Kutraitė Valionienė. Į amžino poilsio vietą Vilniaus Rokantiškių kapinėse palydėjo Vilniaus reformatų parapijos klebonas kun. Raimondas Stankevičius, parapijiečiai, giminės.

Zanė Valionienė – viena iš atsikūrusios Vilniaus reformatų parapijos senjorių, kurios prieš porą dešimtmečių kas sekmadienį sėdėdavo pirmose eilėse mūsų Vilniaus reformatų bažnyčioje Pylimo gatvėje: Elžbieta Indriūnienė, Alina Januševičienė, Stefanija Šernienė, Elžbieta Tunkūnienė, Zanė Valionienė – apsigobusi didele languota skara...

Zanė Kutraitė gimė Pirmojo pasaulinio karo metais Maskvoje, kai Rusijoje vyko įvykiai, atnešę pasauliui ne tik permainas, bet ir daug nelaimių, sujaukę daugelio lietuvių gyvenimus.

Zanės giminės šaknys – Biržų krašte, o vardą „paveldėjo“ iš ev. reformatų superintendente kunigo Jono Šepečio motinos Zanės Yčaitės Šepetienės.

Zanės Kutraitės Valionienės močiutė Ona Šepetytė Kutrienė – superintendente kunigo Jono Šepečio sesuo, kilimo nuo Medeikių. Bobutė Ona turėjo tik du vaikus: sūnų Adomą Kutrą – Valionienės tėvą ir dukrą Zanę. Adomas Kutra buvo vedęs Katrę Kvedaravičiūtę iš Kubilių ir susilaukė su ja penkių

vaikų. Bet užauginti teko vienam keturias dukras – Marytę, Alvyną (ištekėjusią už našlio Januševičiaus ir gyvenusią Latvijoje), Matildą, Zanę ir sūnų Adolfą. Katrė Kvedaravičiūtė Kutrienė mirė jauna, kai Zanei (vidurinei dukrai) tebuvo devyneri metukai. Bobutė Ona ir netekėjusi tėvo sesuo Zanė gyveno kartu ir padėjo auginti mažamečius vaikus. Gyveno visi netoli Papilio, Kvetkų Radiškiuose. Į bažnyčią Kutros važiuodavo į Papilį. Po pamaldų bobutė aplankydavo brolių kunigą Joną Šepetį. Su ja pas Šepečius svečiuodavosi ir penki Adomo vaikai. Ten sutikdavo Klaros Šepetienės draugę nuo Rusijos laikų – Sofiją Čiurlionienę, vasarodavusią pas kunigą Papilyje.

Karo metais Zanė Kutraitė iškėjo už Juozo Valionio iš Gaigalų kaimo. Po metų, kai susituokė, vyrą

išvežė Vokietijon darbams, iš kur nebesugrįžo.

Zanė dirbo Biržų miškų ūkyje, po to ilgus metus kolūkyje. Kadangi neturėjo savo būsto, tai sovietiniais metais Jai teko dažnai keisti gyvenamąją vietą; ilgiausiai, prieš pensiją, išgyveno Genių kaime. Kadangi gyveno viena, tai Jai teko dirbti visus vyriškus ir moteriškus darbus.

Per netrumpą gyvenimą Zanė patyrė daug vargo, skaudžių netekčių, bet buvo ir džiaugsmingų, laimės dienų: sūnus Arvydas užaugo šauniu vyru, padovanojęs Jai dvi puikias anūkes, o šios – net šešis proanūkus ir vieną proanūkę. Su sūnaus Arvydo šeima Vilniuje Zanė ramiai leido senatvės dienas, gražiai prižiūrima, mylima ir globojama.

Iki paskutinių dienų Zanė skaitydavo Bibliją, maldas ir giesmes iš Giesmyno, brangino savo senųjų nuotraukų albumą, kuris tikras lobis reformatų istorijos tyrinėtojų. Mirė Zanė Valionienė ištikta insulto rugsėjo 18 dienos rytą.

Vilniaus ev. reformatų parapija liūdi dėl Zanės Valionienės mirties ir nuoširdžiai užjaučia sūnų Arvydą, marčią Almą, anūkes Rūtą ir Aurą, proanūkus Karolį, Martyną, Radvilą, Mantą, Beną, Jorį ir proanūkę Gabiją.

Vilniaus ev. reformatų parapijos taryba

Man gyvenimas – tai Kristus, o mirtis – tik laimėjimas /Fil 1,21/

I N F O R M A C I J A

Senjorės Medininkų pilyje

Rugsėjo 15 d. žurnalistė Aurelija Arlauskienė Europos paveldo dienų intencija buvo pakvietusi vilniečius į 2012-ųjų rudens kelionę „Vilniaus ir Šalčininkų rajonų paveldas: vietos dvasia“.

Kvietimu pasinaudojo reformatai senjorai bei kiti parapijiečiai. Šiais metais nors vykome beveik tuo pačiu maršrutu kaip pernai, bet pamatėme labai daug naujų objektų, o ir pernai lankyti pateikė siurprizų...

Ekskursantai aplankė Medininkus: padėjo gėlių prie memorialo, buvo vieni pirmųjų restauruotos Medininkų pilies lankytojai.

Juožapinės (293,60 m) ir už jį sprindžiu aukštesnis Aukštojas (293,84 m virš jūros lygio) nepadarė išpūdžio, nors tituluojami aukščiausiomis Lietuvos kalvomis...

Apsilankėme savamokslės, skaudaus likimo dailininkės Anos Krepštul (1932–2007) muziejuje, nustebino Paulavos respublikos, įkurtos XVIII a. II pusėje jauno vietinio lenkų kunigo Povilo Ksavero Bžostovskio, išradingai sutvarkyta rūmų griuvėsių aplinka.

Bet toliau irstantys Jašiūnų dvaro rūmai, menantys kunigaikščius Radvilas ir buvę mylima vieta Jonušo Radvilos XI, kurio 400 metų gimimo jubiliejų šiais metais minime, sukėlė liūdnas mintis apie kultūros puoselėtojų bejėgumą...

Rugsėjo 16 d. per Europos paveldo renginio „Genius loci. Vietos dvasia“ pamaldas Kėdainių ev. reformatų bažnyčioje giedojo Vilniaus reformatų choro „Giesmė“ grupė, o po pamaldų pranešimus skaitė LERB kurt. dr. M.Mikalajūnas, prof. habil. dr. A.Kuncevičius.

Rugsėjo 18 d. Genocido aukų muziejuje liuteronų kunigas iš Palangos doc. dr. Darius Petkūnas pasakojo apie knygos „*The repression of the Evangelical Lutheran Church in Lithuania during the Stalinist Era*“ parašymo aplinkybes, liuteronų kunigus – tremtinius renginyje „Liuteronų tremtis – nutylėta istorijos realybė“.

Renginį vedė Vytautas Gocentas, kalbėjo Lietuvos gyventojų genocido ir rezistencijos tyrimo centro direktorė Birutė Burauskaitė, monografijos autorių sveikino ir jam širdingai dėkojo Lietuvos reformacijos ir kultūros istorijos

draugijos prezidentas habil. dr. prof. Sigitas Kregždė.

Rugsėjo 20 d. Vilniaus reformatai senjorai parodos „Lietuvos Didžiosios Kunigaikštystės valdovų ir didikų portretai iš Ukrainos muziejų“ apilankymu Vilniaus paveikslų galerijoje pradėjo naujųjų mokslo metų edukacinės programos užsiėmimus.

Rugsėjo 29 d. įvyko Evangelinio Biblijos instituto (rektorius Christoph Hägele) Vilniaus studijų centro (dekanas dr. Giedrius Saulytis, dėstytojai pastoriai Gražina Bielousova, Darius Širvyys) atidarymas ir prasidėjo pirmoji sesija. Vilniaus studijų centre, įsikūrusiame bažnyčios Tikėjimo žodis patalpose, mokysis 39 studentai.

Lapkričio 10 d. į Biržus kviečia atvykti vienuoliktasis šiuolaikinės krikščioniškos muzikos festivalis SIELOS 2012. Sudarytas organizacinis komitetas, gautas rajono vadovų pritarimas. Koncertai vyks dvejose scenose: pilyje bus grojama muzika, skirta rimtesniam klausytojui, o kultūros centre – daugiau popsiška, patinkanti jaunimui. Festivalis – proga jauniems atlikėjams pristatyti prasmingą kūrybą, skatinančią jaunimą gyventi dorą, kupiną meilės Dievui ir artimui bei savo šaliai gyvenimą.

Festivalį organizuoja „Gerosios naujienos centras“, o Biržuose koordinuoja visų krikščioniškų konfesijų atstovai – reformatų, liuteronų, metodistų, sekmininkų ir katalikų jaunimo lyderiai, remiami šių konfesijų parapijų vadovų.

Sveikiname

Vilniaus parapijos narę
IRENĄ JANUŠEVIČIŪTĘ PASKIENE,
 rugsėjo 10 d. atšventusių 80 metų Jubiliejų,
 ir linkime stiprios sveikatos,
 Dievo palaimos ir ilgų prasmingo gyvenimo metų!

Vilniaus ev. reformatų parapijos taryba

Padėka

Mieli parapijiečiai, bičiuliai, broliai ir sesės Kristuje,

**NORIME NUOŠIRDŽIAI PADĖKOTI VISIEMS,
 IŠTIESUSIEMS PAGALBOS KUPINAS RANKAS.**

Jūsų visų dėka, galime pradėti pagalbinį gydymą,
 kurį paskyrė Budwig alternatyvaus gydymo centras
 Ispanijoje. Kadangi tai nėra kompensuojamas gydymas,
 ačiū Jums, kad padedate mūsų šeimai
 pakelti šią finansinę naštą.
 Jūsų visų gerumas įkvėpia jėgų, tikėjimo
 kovoti ir eiti mažais žingsneliais į priekį.
 Linkime Jums kuo didžiausios sveikatos
 ir telaimina Jus Dievas.

Aida ir Andrius Rabačiauskai

*Lietuvos reformatų Bažnyčios
 vadovybė:*

**Gen. superintendentas
 kun. Tomas Šernas**
 gyv. Vilniuje, mob. 8 687 56 846

**Lietuvos ev. reformatų
 Konsistorijos prezidentas
 krt. dr. Mykolas Mikalajūnas**
 mob. 8 686 24 562
 Interneto svetainės adresas
www.ref.lt

Lietuvos reformatų dvasininkai:

**Vicesuperintendentas
 kun. Rimas Mikalauskas**
 gyv. Biržuose, mob. 8 686 66 383,

kun. Raimondas Stankevičius
 gyv. Vilniuje, mob. 8 655 43 678

kun. Sigita Švambarienė
 gyv. Biržuose, mob. 8 681 66 661

kun. Tomas Sakas
 gyv. Klaipėdoje, mob. 8 656 45 016

kun. dr. Kęstutis Daugirdas
 gyv. Vokietijoje

diak. Gitana Gasiūnaitė
 gyv. Prahoje
 el. p. saules_miestas@yahoo.com

lektorius Neilas Čijunskas,
 gyv. Klaipėdoje, tel. 8 612 58 731

Parapijos vadovybės telefonai:

**Seniūnų tarybos pirmininkė
 Vida Cupreva** 236 3224 d.,
 mob. 8 673 04 537,
pavadootoja Danguolė Juršienė
 219 1109 d., 241 6981 n.,
 mob. 8 612 20 402

Seniūnės:

Dalija Gudliauskienė
 242 9118, mob. 8 685 74 951,
Donata Indriūnaitė
 234 2824, mob. 8 673 84 929

Olga Tamulėnaitė
 277 0314, mob. 8 626 50 879

Laiškus redakcijai galite rašyti:

Gerosios Vilties 1A, Vilnius,
 Vilniaus ev. reformatų parapijos raštinė,
 el.paštas: dalija@mail.lt

**Parengė Dalija Gudliauskienė,
 Korektorė Dalia Pronskietytė**

Leidėjas:
 Vilniaus ev. reformatų parapija
 Tiražas 100 egz.

Leidėjai straipsnius taisy ir trumpina
 savo nuožiūra

**Laikraštis platinamas už auką.
 Leidžiamas tik iš surinktų aukų.**

9177202915120001